

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΟΣ ΣΕΡΒΟΥΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὴν πατρίδα μου Βλάστην (τὸ Μπλάτσι) τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας διεσώθη τὸ οἰκογενειακὸν ἀρχεῖον μιᾶς παλαιᾶς οἰκογενείας, τοῦ Γραμματικοῦ. Εὐρίσκεται τὴν ἄρᾳ ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὴν κατοχὴν δύο ἀδελφῶν, τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, κληρονόμων Γραμματικοῦ. Πατὴρ των εἶναι ὁ Δημήτριος Γραμματικός, σχολάρχης, σπουδᾶσας ἱκανὰ ἔτη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ὡς ὑπέτροφος τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἐπίσης Βλατισιώτου, ἀοιδίμου βαρῶνου Κωνσταντίνου Βελίου ἢ Μπέλιου.¹

* *

Ὁ Κωνσταντῖνος Βέλιος «ἰδὼν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον» ἐν Βλάστη, «τόπῳ τῆς γεννήσεώς του»,² ἐξενιτεύθη εἰς Ρουμανίαν, ὅπου ἀπεδήμει ὁ πατὴρ του καὶ εἶχον ἀναδειχθῆ ἀδελφοί του. Ἐπειτα φαίνεται ὅτι ἐσπούδασε καὶ εἰς Πανεπιστήμιον, ἀν κρινώμεν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης του.

Φίλος ὢν τοῦ Πρίγκηπος Μιχαὴλ Σούτσου, τοῦ δωρήσαντος αὐτῷ «δύο μικροὺς ὀθωμανικοὺς ναργιλέδες» καὶ εὐνοήσαντος τὸ ἐν Μολδοβλαχία κίνημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου τῷ 1821,³ ὠρίσθη ὑπὸ αὐτοῦ ὡς ἀντιπρόσωπός του εἰς Βιέννην, ἐνθα ἀνηγορεύθη βαρῶνος, ἐπειδὴ ἀνήκεν εἰς ἐπιφανῆ οἰκογένειαν, ἔχων ἐν Βλαχία ἀδελφὸν τὸν Στέφανον Μπέλιον, ἐπίσης βαρῶνον καὶ

¹ Ὅρα «Πρακτικὰ τοῦ εὐγενεστάτου βαρῶνου κ. Κωνσταντίνου Δ. Μπέλιου, Μακεδόνος, συλλεγέμενα ὑπὸ τῶν αὐταδέλφων Δ. καὶ Ν. Ἀργυριαδῶν τῶν ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀντωνίου Μπέγκο, πρῶτην Ἀυγούλου 1838». Τὸ βιβλίον εἶναι σπανιώτατον, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ Ἀθηνῶν (Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας (=ΠΑΕ) 1929, σ. 42) εἰς δύο ἀντίτυπα καὶ ἄλλα δύο ἐν τῇ τῆς Βουλῆς. Καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ δὲ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Βελιόου κληροδοτήματος τὸ εἶδον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Ἀθήναις, ὅτε πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἦτο ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωάννης Πανταζίδης, καταγόμενος ἐκ Κρουσόβου τῆς Μακεδονίας, ἐγὼ δὲ, φοιτητὴς καὶ ὑπότροφος τοῦ κληροδοτήματος ὢν, ἐξετέλουν καὶ χρέη γραμματέως τοῦ κληροδοτήματος (1888 - 1893).

² Μητρῶν τῶν κληροδοτημάτων, τόμ. Α', 1930, σ. 1119.

³ Ὅρα Μητρῶν κληροδ. Α', 1112. ΠΑΕ ἔ.ἄ. σ. 49 σημ. 1.

μέγαν λογοθέτην, ἤτοι δικαστὴν ἐν Βλαχία, καὶ διότι ὁ ἴδιος εἶχε πεφημισμένας ἀρετάς φιλανθρώπου, πλουτήσαντος ἐν Βιέννῃ διὰ τοῦ ἐμπορίου.¹

Τὴν βιβλιοθήκην του ἐδώρησε ζῶν καὶ ἐν Ἀθήναις διατρίβων τῷ 1837 εἰς τὴν Μακεδονίαν «τὴν ἀγαπητὴν μοι πατρίδα».² Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία ἐτουρκοκρατεῖτο τῷ 1837, ἔτει τοῦ θανάτου του, ἐνεπίστευσεν αὐτὴν εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἀταλάντην ἀποικίαν τῶν προσφύγων τῆς ἐπαναστάσεως Μακεδόνων πολεμιστῶν, τὴν Νέαν Πέλλαν, καὶ ὄρισε σταθμὸν προσωρινὸν πρὸς φύλαξιν τὴν Ἐθνικὴν βιβλιοθήκην Ἀθηνῶν, ὅπου ἕμως εὐρίσκονται ἀκόμη τὰ βιβλία, πλὴν ὅσων ἐσκόρπισεν ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη εἰς ἐπαρχιακὰς βιβλιοθήκας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, ὡς προερχόμενα κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν τεθεῖσαν σφραγίδα «ἐκ τῶν πολλαπλῶν» ἰδικῶν της! Ἐγὼ εἶδον βιβλία τοῦ Βελίου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Γυαγτζεῖου Γυμνασίου Ἀμφίσσης (τῷ 1899), φέροντα τὴν σφραγίδα τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἄλλην λέγουσαν, ὡς ἐνθυμοῦμαι, «βαρῶνου Κωνσταντίνου Μπέλιου δωρεὰ τῇ Μακεδονίᾳ»,³ καὶ τρίτην, τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης ταύτην, λέγουσαν «ἐκ τῶν πολλαπλῶν». Τὰ βιβλία ταῦτα πάντα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ πρέπει νὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὴν Δημοτικὴν βιβλιοθήκην Θεσσαλονίκης ἢ εἰς τὴν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου. Ὡστε πρέπει τοῦτο μὲν νὰ τ' ἀπαιτήσῃ, ἡ δ' Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη νὰ τὰ παραδώσῃ.⁴ Ἐγὼ πολυπραγμονῶ περὶ αὐτῶν, διότι εἶμαι «θετὸς υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου Βελίου», ὡς σπουδάσας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τοῦ κληροδοτήματός του.⁵

Ἀνάλογον ἀμέλειαν πρὸς τὴν μνήμην καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἀσιδίου εὐεργετικοῦ ἀνδρὸς συνήντησα πρὸ ἐτῶν ἐν τῷ λεγομένῳ Δημοτικῇ ἢ Πολιτικῇ νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν «ἡ Ἐλπίς»: Εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπερ ἀνοίγεται δεξιὰ ἄμα τῇ κεντρικῇ εἰσόδῳ τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος τοῦ νοσοκομείου τούτου, εἶναι ἀνηρητημένη ἡ εἰκὼν τοῦ Κωνσταντίνου Βελίου. Εἰσελθὼν ἐγὼ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο ἠρώτησα τὸν ἐκεῖ ἐργαζόμενον ὑπάλληλον ἢ ἱατρὸν, τίς εἶναι ὁ εἰκονιζόμενος; Μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι «κάποιος ἄλλοτε πρόξενος ἐν Μασσαλίᾳ»! Τόση προσοχὴ εἰδίδετο ἢ δίδεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ εὐεργέτου τούτου τοῦ νοσοκομείου! Καὶ ἕμως ὁ Α. Χατζῆς⁶ γράφει ὅτι: «τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο κατὰ μέγα μέρος ὀφείλει τὸν πλοῦτον αὐτοῦ εἰς μεγάλην δωρεάν τοῦ Κ. Μπέλιου».⁷ Ἀράγε γίνεται μνημόσυνόν τι εἰς ὄνομά του, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν τρεφομένων ἐν τῷ Ἰδρύματι;

Ἄλλη ἀμέλεια πρὸς μνήμην τοῦ εὐεργετικοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἡ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ταύτην ἴδρυσεν αὐτὸς ὁ Μπέλιος, ἀλλ' ἦτο ἀγνω-

¹ Ὅρα κυρίως Ἀ ν τ ω ν . Χ α τ ζ ῆ ν , ΠΑΕ ἔ.ἔ. σ. 35 - 51.

² Μητρῶον κληροδ. Α', σ. 40, 1095 ἔξ. 1117 ἔ., 1119.

³ Πρβλ. Μητρῶον κλ. σ. 1118. ⁴ Βλ. καὶ Μακεδονικά Α', 1940, σ. 616.

⁵ Μητρῶον σ. 1104. ⁶ ΠΑΕ 1929, σ. 47.

⁷ Πρβλ. Ἀργυριάδας σ. 2 ἔξ. Μητρῶον σ. 1102.

στον τοῦτο μέχρι τοῦ ἔτους 1929, ὅτε ὁ καθηγητὴς Ἀντώνιος Χατζῆς ἐδημοσίευσεν αὐτὸ ἐν λεπτομερείαις εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ ἔτους ἐκείνου σελ. 35 καὶ ἐξ. Ἡ ἀνακάλυψις ἔγινεν εὐγνωμόνως δεκτὴ, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας ἀπεφάσισε νὰ ἀναρτήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν του. Ἐγένετο λοιπὸν ἀντίγραφον ἐκ τῆς ἐν τῷ Δημοτικῷ νοσοκομείῳ «ἡ Ἑλπίς» εἰκόνας καὶ ἀνηρτήθη ἀληθῶς ἐν τῇ εἰρημένῃ αἰθούσῃ. Τότε συνετάσσετο τὸ λεύκωμα τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας 1837 - 1937 καὶ ποιεῖται μνεῖαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἱδρύσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, δημοσιεύει δὲ καὶ τὴν εἰκόνα του. Ἀλλὰ τὴν ἄνω (Νοέμβριος 1952) ἡ εἰκὼν καθάρθηκε ἐκ τῆς αἰθούσης, ἄγνωστον πότε καὶ ὑπὸ τίνος. Οὕτε ἐνετοιχίσθη ἀναμνηστικὴ πλάξ, καθὼς προέτεινεν ὁ σύμβουλος Ἀντ. Χατζῆς,¹ ὥστε οὐδὲν σημείον μνηύει τὸν ἱδρυτὴν τῆς ἀκμαζούσης καὶ εὐεργετικῶς δρώσης καὶ τὰ μνησεῖα τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς πληρωσάσης ἑταιρείας εἰς τὸ μέγαρον αὐτῆς. (Ταῦτα ἐγράφοντο, πρὶν κατεδαφισθῆναι τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἑταιρείας, ἵνα ἀνοικοδομηθῆ καλῦτερον καὶ μεγαλύτερον. Εἶναι λοιπὸν εὐκαιρία νὰ ἀναγραφῆ ἀνεξίτηλος ἡ ἀλήθεια καὶ νὰ ἀποσεισῶμεν τὴν θαρύνουσαν ἡμᾶς κατηγορίαν ἐπὶ ἀγνωμοσύνη).

* *

Πάππος τοῦ Δημητρίου Γραμματικοῦ ἦτο ὁ «Δημήτρης Χατζῆ Κώστα Μπλατσιώτης, γραμματικὸς ποτε εἰς τὸν Μουχτάρ πασᾶν», ὁ δανεισθεὶς τῷ 1805 (Ἀπρίλ.) γρόσια 500 παρὰ τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.² Ἐν Βλάστῃ σήμερον ἀκόμη ὁ «γραμματικὸς» Δ. Χατζηκωσταντῆς νομίζεται γραμματικὸς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ἢν γνώμην δέχεται καὶ ὁ Α. Σιγάλας ἐν Μακεδονικοῖς Α' 1940, σ. 603.³ Ὁ Ι. Κ. Βασδραβέλλης ἀποδίδει εἰς αὐτὸν καὶ στιχοῦργημά τι, περιγράφον ἐπιδρομὴν τινα τῶν Ἀλβανῶν κατὰ τῆς Βλάστῃς,⁴ γενομένην τῇ 24ῃ Μαΐου 1826.

Ἄλλ' εἶναι ἀμφίβολον, ἂν ὁ Δημ. Γραμματικὸς ἔζη τῷ 1826. Διότι ὁ σχολάρχης ἐλέγετο Δημήτριος καὶ θὰ ἦτο ἕγγονος τοῦ Γραμματικοῦ, «παππῶν ἔχων τοῦνομα», ἢ μικρὸς ἀνεψιός, ἦτοι υἱὸς ἀδελφοῦ τινος τοῦ πάππου. Ἄλλως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πάππου πρέπει νὰ παρεμβλήθῃ ὁ πατὴρ τοῦ σχολάρχου, ὅστις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συντάξῃ τὸ ποίημα τῷ 1826, ἂν ἔδει πάντως ὁ συντάκτης νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ γένος τοῦ Γραμματικοῦ.

Ὁ Δημήτριος Χατζηκωσταντῆς τῷ 1805, ὅτε ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ, δὲν ἦτο πλέον γραμματικὸς τοῦ Μουχτάρ πασᾶ· διότι

¹ Ἐ. ἀ. σ. 47. ² Ἡπειρωτ. Χρονικὰ 1937, τόμ. 12 σελ. 155 καὶ 1938, τόμ. 13 σελ. 37. ³ Πρὸς καὶ Α. Σιγάλα, Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας, 1939, σ. 139, 144, 147 κ. ἀ. ⁴ Λαογραφία τόμ. 12, 1940, σ. 424.

τὸ κείμενον τοῦ καταστίχου λέγει: «γραμματικὸς ποτε εἰς τὸν Μουχτάρ πασᾶν». Ἄλλ' εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἐν Βλάστη ἔμεινε σχέδιόν τι κατόψεως τοῦ φρουρίου τῶν Ἰωαννίνων, ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας εἰς τὸν Δημήτριον Χατζηκωνσταντίνον, ἐκτελεσθὲν δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἐνδειξεις, ὅτι τὸ σχέδιον ἐγίνε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ἐν τῷ κέντρῳ δηλαδὴ τοῦ σχεδίου σημειοῦται: «παντιέρα τὸν καιρὸν τοῦ πασᾶ», δηλ. ἐκεῖ ἦτο ἡ θέσις τῆς σημαίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πασᾶ, ἦτοι ὅτε ἔζη καὶ ἤκμαζεν ὁ πασᾶς. Ὡστε, ὅτε ἐγίνε τὸ σχέδιον τοῦ φρουρίου, δὲν ἔζη πλέον ὁ πασᾶς, ἀλλ' ἔζη ὁ συντάξας αὐτό· ἦτοι τὸ σχέδιον εἶναι νεώτερον τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1820, καθ' ἣν ἐθανατώθη ὁ Ἀλῆ πασᾶς. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὸ σχέδιον δὲν συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Χατζηκωνσταντῆ, ἐὰν οὗτος δὲν ἔζη μετὰ τὸ 1820. Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Κώστα Γραμματικοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ γνωρίζομεν, ὅτι ἀπέθανε θανατωθεὶς τῷ 1837.¹ Περὶ τοῦ Δημ. Χατζηκωνσταντῆ δὲν ἔχομεν σχετικὴν εἶδησιν.

*
**

Ἐπανερχόμενος εἰς τὸ θέμα, λέγω, ὅτι εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Γραμματικοῦ τῆς Βλάστης ὑπάρχει καὶ ἐπιστολὴ τοῦ μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης πρὸς τὸν μητροπολίτην Βελιγραδίου Πέτρον ἀπὸ 18ης Σεπτεμβρίου 1837 διὰ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν:

Ἐκ Βλάστης εἶχεν ἀποδημήσει εἰς Βελιγράδιον ὁ Μιχαὴλ Τέγου (=Στεργίου) Μπόντης, ὅστις εἶχε σύζυγον τὴν Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Δημητρίου Χατζηκωνσταντῆ. Ὁ Μπόντης οὗτος ἀπέθανεν ἐν Βελιγραδίῳ καταλιπὼν «κατάστασιν» τινὰ εἰς μίαν ἐπιτροπὴν συμπολιτῶν του τριμελῆ, ἐκ τῆς καταστάσεως δὲ ταύτης ἡ Ἑλένη ἐπίστευεν, ὅτι μέρος θὰ ὀρίζετο δι' αὐτήν. Μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μιχαὴλ πρόκειται νὰ ταξειδεύσῃ ἢ θὰ ταξειδεύσῃ ἐπίτηδες ἐκ Βλάστης εἰς Βελιγράδιον ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἑλένης Γεώργιος. Ἐκρίθη λοιπὸν καλόν, πιθανῶς κατὰ τὴν θερινὴν τοῦ μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης ἐπίσκεψιν εἰς Βλάστην, νὰ γράψῃ οὗτος πρὸς τὸν μητροπολίτην Βελιγραδίου Πέτρον καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ὥστε νὰ εὔρῃ τὴν περιουσίαν τοῦ μακαρίτου καὶ νὰ τὴν στείλῃ εἰς «γοροῦπλον» πρὸς τὸν μητροπολίτην Σιατίστης, ἵνα οὗτος παραδώσῃ αὐτὴν ὅπου ἀνῆκε. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἐξῆς:

Τὴν ὑμετέραν Θεοπροβλήτων Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενος ἠδιστα προσαγορεύω!

Ἐδέχθην ἀσμένως τὴν ἀπὸ τὰς 9: παρελθόντος χρόνου καὶ μηνὸς Δεκεμβρίου ἀδελφικὴν μοι ἐπιστολήν της, τὴν εἰς τὴν Σλαβωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένην, πλὴν τὴν ἔννοιάν της δὲν ἐκατάλαβα, καθότι εἰς τὰ ἐδῶ δὲν

¹ Ὁρα Ἑπαιρωτικὰ Χρονικὰ τόμ. 4 σ. 216, σημ. 1 καὶ τόμ. 13, 1938, σελ. 17.

ἔχει κανεὶς ἰδέαν τῆς διαλέκτου ταύτης. Ἦδη εἶμαι κατὰ πρῶτον νὰ ἐρωτήσω διὰ τὸ αἴσιον τῆς ἀδελφικῆς μοι ὑγείας τῆς, ἐπομένως νὰ την βαρύνω καὶ ἐκ δευτέρου μὲ τὴν ἀκόλουθον ὑπόθεσιν.

Ἡ Ἑλένη θυγάτηρ Δημητρίου Χατζῆ Κωνσταντίνου καὶ γυνὴ τοῦ μακαρίτου Μιχαὴλ Τέγου Μπόντη ἐκ κωμοπόλεως Βλάτζης τῆς παροικίας μου, παρέστη σήμερον εἰς ἡμᾶς παραπονομένη, ὅτι ὁ ρηθὲς ἀνὴρ αὐτῆς Τέγος, πρὸ χρόνων πέντε ἀποθανὼν εἰς Βελιγράδι ἄφησε καὶ μίαν κατάστασιν χρηματικὴν, εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν αὐτοῦσε διεμπορευομένων κυρίων Νικολάου Γερμάνη, Δημητρίου Καπέτη καὶ Πάντου Νικολάου, καὶ ἐπὶ τῇ καταστάσει του ταύτη κατεστρώθη (ὡς ἄδεται) καὶ διαθήκη κατὰ τὸ ἔθος. Ἐπληροφόρησαν ἱκανοὶ τὴν γυναικὰ του, ὅτι ἄφησε καὶ εἰς αὐτὴν μέρος τῆς καταστάσεώς του. Διὸ ἐκ μέρους τῆς Ἑλένης ἔρχεται εἰς τὰ αὐτοῦ ὁ αὐτάδελφός της Γεώργιος Δημητρίου, ὅστις θέλει παρῶρησιασθῆ εἰς τὴν πανιερότητά της ἐκφραζόμενος περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν ἅγιον ἀδελφόν, ἅμα ὁποῦ παρῶρησιασθῆ ὁ διαλιφθεὶς Γεώργιος, νὰ κραχθῶσιν εἰς τὴν θεόσωστον Μητρόπολιν της οἱ τρεῖς ἐπίτροποι τοῦ μακαρίτου Μιχαήλ, νὰ ἐμφανίσωσι τὴν διαθήκην, καὶ ὅσα διέταξε τῇ ἀτέκνῳ γυναικὶ του, ἅς τα λάβῃ ἢ Πανιερότης της καὶ ἅς μοί τα στείλῃ ἀσφαλῶς εἰς γροῦπον, διὰ νὰ τὰ ἐγχειρίσω εἰς τὸ ἀνήκον μέρος. Ὅχι πάλιν καὶ δὲν ἔγινε διαθήκη, ἢ ἔγινε καὶ τῇ γυναικὶ δὲν ἄφησε τί, ἅς λάβῃ τὴν καλοσύνην καὶ ἅς ἐρευνήσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος, καὶ κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους δικαίως πρέπει νὰ σύρῃ τὴν ἀνήκουσαν τῇ γυναικὶ ἀνδρικήν μοῖραν καὶ νὰ μᾶς τὴν ἐμβάσῃ κατὰ θέλησιν τῆς γυναικὸς βεβαιωμένην ὀπισθεν διὰ τῆς ὑπογραφῆς της. Πολλὰ θέλει (=θέλετε) με ὑποχρεώσει διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ γυνή, νέα οὖσα καὶ ἀτεκνος, ἐφύλαξε ἤδη πέντε χρόνους χηρεύουσα, κάθε ἀνήκουσαν τιμὴν τῷ ἀνδρὶ της, διὸ καὶ δικαίως πρέπει νὰ λάβῃ ὅσα οἱ ἱεροὶ νόμοι διορίζουσι δίκαια.

Ἄς προστάξῃ καὶ ἐμὲ εἰς κάθε συμπεσοῦσαν ὑπόθεσιν καὶ μὲ εὐρίσκει προθυμότερον εἰς τὸ κατὰ δύναμιν ἐκτελεσὶν της. Ἄς μοι σημειοῖ δὲ ἐν εὐκαιρίᾳ τὰ τῆς ἐφετῆς μοι ὑγείας της καὶ μένω τῆς περιποθήτου μου Πανιερότητός της:

τῇ 18 7βρίου 1837: Σιατίστη
πρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
(ὑπογραφή) ὁ Σισανίου Λεόντιος
(σφραγίς)

Ἑλένη θυγατέρα δημητροῦ καὶ γυνὴ
τοῦ μακαρίτου μηχαλῆ προσκυνῶ
» Γεώργιος Διμ. Ζήση μαρτυροῦ
» Νικόλαος Οἰκονόμου μαρτυροῦ
» Γεώργιος Μάρκου μαρτυροῦ

» Πούλιος πρωτοπαπᾶς Ἰωάννου
μαρτυροῦ
» κόστας δίμου μαρτυροῦ
» Δημήτριος Χαριζάνου μαρτυροῦ
» λόγας Ἀδάμο μαρτυροῦ

Ἐπὶ μέρους παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς :

1) Βεβαιοῦται ἡ ἐν Βελιγραδίῳ ὑπαρξίς τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐμπόρων ἀορίστου χαρακτῆρος, ἀλλ' ὑπεισερχομένης εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος καὶ ἀρμοδίας νὰ κανονίσῃ δικαίως τὰ κατ' αὐτήν. Τὰ πρόσωπα, τὰ ἀποτελοῦντα αὐτήν, κατάγονται ἐκ Βλάστης, εἶναι Βλατσιῶται, αἱ δὲ οἰκογένειαι αὐτῶν δὲν σφύζονται μὲν τώρα, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησίς των ἠκούετο ζωηρὰ ἐπὶ τῶν παλαιότερων ἡμερῶν μου, πλὴν τῆς τοῦ Πάντου Νικολάου. Ἡ οἰκογένεια Γερμάνη μάλιστα εἶχεν ἐκπέμψει κλάδον καὶ εἰς Βλαχίαν. Ὅτε δ' ἐγὼ ἐσπούδαζον εἰς τὸ ἡμιγυμνάσιον Βλάστης, ὁ Μενέλαος Γερμάνης ἐν Βουκουρεστίῳ ἦτο πληρεξούσιος τῆς Κοινότητος Βλάστης διὰ τὴν διεκδίκησιν καὶ παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Βρανάκη ἢ τοῦ Μουσίκου (Βλατσιωτῶν) ὑπὲρ τοῦ παρθεναγωγείου μας. Ὑποπιτεύω δέ, ὅτι καὶ ὁ φερόμενος ὡς ἐκ Νιαούσης καταγόμενος Ἰωάννης ἢ Νάνος Γερμάνης,¹ ἀγωνιστὴς τῆς μάχης τοῦ Δραγατσανίου ὡς ἱερολοχίτης, ἦτο ἐκ Βλάστης καὶ ὄχι ἐκ Νιαούσης. Τοῦλάχιστον εἶναι βέβαιον, ὅτι οἰκογένεια Βλατσιώτου Γερμάνη ἔζη ἐν Βουκουρεστίῳ κατὰ τὴν Ἐπανástασιν τοῦ 1821 καὶ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἓνα ἱερολοχίτην, ἐνῶ τοιαύτη πιθανότης δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν Νιαούσαν. Ἀνέγνωσα δ' ἐγὼ ποτε ἐν Βλάστη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συγγενοῦς μου ἀρχιμανδρίτου Θεοφίλου Παπαθωμᾶ γράμμα τοῦ Μενελαίου Γερμάνη πρὸς τὴν ἐφορείαν τῶν σχολείων μας, ἐξ οὗ ἐκράτησα μίαν φράσιν : «νὰ ἔχτε ὑπομονὴν καὶ πεποιθήσιν, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πατρίδα τῶν ἀειμνήστων προγόνων μου». Ὁ Μενέλαος Γερμάνης τότε ἐλέγετο τραπεζίτης, οὗ ἡ τράπεζα ἐφέρετο κρατοῦσα τὰ βιβλία τῆς ἑλληνιστί. Βραδύτερον ἔγινεν ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἐν Ρουμανίᾳ.

2) Ὁ ἀποθανὼν ἐν Βελιγραδίῳ Μιχαὴλ Τέγου Μπόντης ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν, ἣτις πολλὰ, ὡς φαίνεται, μέλη τῆς ἐξέπεμψεν εἰς Βελιγραδίον. Εἰς ἕτερος (:) Μπόντης ἦτο πρόξενος τῆς Γιουγκοσλαβίας ἐν Μοναστηρίῳ τῆς Μακεδονίας περὶ τὸ 1889, ὅτε ἐγὼ ἤμην φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐγγραφεὶς τὸ πρῶτον τῷ 1888. Ἐλέγετο Δημήτριος Μπόντης, εἶχε δ' ἀναχωρήσει ἐκ τῆς πατρίδος εἰς μικρὰν ἡλικίαν, τὰ δὲ ἑλληνικά του ἦσαν ἐντελῶς ἀκατέργαστα. Πιθανῶς εἶχε πατέρα ξενιτευμένον ἐν Βελιγραδίῳ, ὅστις ἀντὶ νὰ βάλῃ τὸν μικρὸν υἱὸν εἰς ἐργασίαν τινά, ἔστειλεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ἵνα σπουδάσῃ καὶ ὄντως ἐσπούδασεν, ὥστε κατέληξε, πρὶν γίνῃ πρόξενος εἰς τὰ Βιτώλια, νὰ εἶναι πρόεδρος ἐφετείου, ὡς εἶχα ἀκούσει. Οὗτος ἐγνώριζεν, ὅτι ἐν Βλάστη εἶχε ζῶσαν θεῖαν (ἀδελφὴν τῆς μητρὸς του), τὴν Μαγδαληνὴν Χρίστου Μαλάκη, ἣτις ἦτο πενθερὰ τῆς ἀδελφῆς μου, ὁ δὲ γαμβρός μου, Νικόλαος Χρ. Μαλάκης, ἦτο πρῶτος ἐξάδελφός του, ἠρραβωμισμένος δὲ τότε μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου.

¹ Ἐγκυκλοπ. λεξ. Ἐλευθερουδάκη ἐν λ. Γερμάνης.

Ἐπὶ νοσταλγίας λοιπὸν καταληφθεὶς ὁ Δ. Μπόντης ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ Φοντάνα, τότε Ἑλληνοσ προξένου ἐν Μοναστηρίῳ, καὶ ἐπεχείρησαν ὁμοῦ ταξίδιον ἐν Δυτικῇ Μακεδονίᾳ. Ἐφ' οὗ δὲ ἐπεσκέφθησαν τὴν Κοζάνην καὶ τὴν Σιάτισταν, ἦλθον εἰς τὸ Βλάτσι καὶ κατέλυσαν εἰς τῆς θείας του Μαγδαληνῆς τὴν οἰκίαν, κειμένην ἀπέναντι τῆς πατρικῆς μου οἰκίας. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μας, ἵνα γνωρίσῃ καὶ τιμῆσῃ τὴν μνηστὴν τοῦ ἑξαδέλφου του. Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἀνταπέδωκα ἐγὼ ἐκ μέρους ὄλων, ὅσοι τὸν ἐδέχθημεν τότε, μετὰ πάροδον ἰκανῶν δεκαετηρίδων ἐν Βελιγραδίῳ: Τῷ 1934 ἐκλήθη ἐν τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βουδαπέστης νὰ κάμω ἐκεῖ μίαν διάλεξιν· εἰς ταύτην δὲ προσετέθη καὶ δευτέρα διὰ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τρίτη διὰ τὸν Σύνδεσμον τοῦ πολιτισμοῦ (Kulturbund).

Γενομένου ὅμως τοῦτου γνωστοῦ ἐν Βελιγραδίῳ, ἐκλήθη καὶ ἐκεῖ νὰ κάμω διάλεξιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον κατὰ τὴν ἐκ Βουδαπέστης ἐπιστροφὴν μου. Ἡ τελευταία αὕτη διάλεξις, καίπερ γνωσθεῖσα καὶ διὰ τοιχοκολλημάτων ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Βελιγραδίου, ἠτύχησεν ὅμως ἐν τῇ ἐκτελέσει· διότι κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως ἐξεροράγησαν φοιτητικαὶ ταραχαὶ δι' ἄλλας αἰτίας καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ἀπόφραξις τῶν ὁδῶν πρὸς τὸ νέον τότε κτήριον τοῦ πανεπιστημίου ὑπῆρξεν ἐμπόδιον διὰ τοὺς θέλοντας νὰ προσέλθωσιν, ὥστε πλὴν τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς πρεσβείας—θὰ ὠμίλου γερμανιστὶ—ἐλάχιστοι ἄλλοι ἀκροαταὶ παρέστησαν.

Ἀπαλλαγείς τότε τῶν ἐπισήμων ἐμφανίσεών μου, ἀνεζήτησα τὸν συμπεθέρόν μου Δημ. Μπόντην ἐν τῇ κατοικίᾳ του (ὁδὸς Capitan Missina 7) καὶ ἀνταπέδωκα τὴν πρὸ πεντηκονταετίας σχεδὸν γενομένην ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐν Βλάστη οἰκίαν μας. Ἀμέσως μὲ ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα, καθ' ὃ ἐγνώρισα τὸν δευτέρον υἱόν του Μιχαήλ, σπουδάσαντα ἐν Heidelberg, διευθυντὴν τότε τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ δύο θυγατέρας του, ὧν ἡ μεγαλύτερα, φίλη τῆς πρώην διευθυντρίας τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Ἀθηνῶν κυρίας Μεσολωρᾶ, ἠσχολεῖτο μὲ τὰ νοσοκομειακὰ καὶ ὠμίλει καὶ ὀλίγα ἑλληνικά, ἡ δὲ νεωτέρα εἶχε σπουδάσει ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ ἱστορίαν τῆς τέχνης. Ὁ δὲ πρεσβύτετος υἱὸς Ἀλέξανδρος ἦτο στρατηγὸς καὶ διώκει τότε τὸ σῶμα στρατοῦ τοῦ Ζάγκρεμπ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦλθον ἐκεῖ συγγενεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἵνα μὲ γνωρίσουν. Οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἑλληνικά, ἀλλὰ μόνον ὀλίγα γαλλικά· ἡ συγκίνησις των ὅμως ἦτο ἰσχυροτάτη, ἃν καὶ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς, ὅτι δὲν εἶμαι ἐξ αἵματος συγγενῆς των. Ἐζήτησαν ὅλοι νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτοὺς κατ' οἶκον, ὃ δὲ Μιχαήλ προσέφερεν ἑαυτὸν καὶ τὸ αὐτοκίνητόν του διὰ μεγαλυτέρας ἐκδρομᾶς. Ἐφαίνετο δὲ μετανῶν, διότι, ὑπηρετήσας ὡς διπλωματικὸς ἀκόλουθος ἐν τῇ σερβικῇ πρεσβείᾳ Ἀθηνῶν, δὲν ἔδειξεν ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσῃ τὴν πατρίδα τῶν προγόνων του καὶ τοὺς συγγενεῖς του, οἵτινες ὅμως ἀνέπαυον τὴν ψυχὴν του τώρα, ὅτε ἤκουσεν ἐν τῇ πατρικῇ του οἰκίᾳ παρ' ἐμοῦ τὰς σπουδὰς καὶ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὴν

κοινωνικὴν των κατάστασιν.

Ἡ οἰκογένεια Μπόντη ἐσώζετο ἐν Βλάστη τῷ 1862, ὅτε συνετάχθη δωρεὰ ἐν εἴδει προικὸς ὑπὸ τῆς Μαρίας Ν. Μπόντη, συνυπογραφόντων 13 μαρτύρων καὶ βεβαιούντος τοῦ ἀρχιερέως Σισανίου Μελετίου.¹

3) Ἡ ἐπιστολὴ λέγει, ὅτι προέρχεται ἐκ Σιατίστης, ἀλλ' οἱ περισσότεροι μάρτυρες εἶναι ἐμφανεῖς Βλατσιῶται, δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ἦσαν πάντες, ἢ δ' ἐπιστολὴ νὰ ἐγράφη κατ' ἀλήθειαν ἐν Βλάστη κατὰ τὴν θερινὴν ἐπίσκεψιν τῆς κωμοπόλεως ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου. Παρευρίσκεται δὲ καὶ ἡ χήρα Ἑλένη Μιχαῆλ Μπόντη, ὑπογράφουσα ἰδιοχείρως, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ Βλάστη τότε εἶχε καλὰ σχολεῖα καὶ ἐξεπαίδευεν ὄχι μόνον τὰ ἄρρενα, ἀλλὰ καὶ τὰ θήλεα.

Ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς μὲν ἀριστερᾶς στήλης μόνον τὸν Γεώργιον Μάρκου δύναμαι νὰ ἀναγῶ κατ' ὑπόθεσιν εἰς ὠρισμένην οἰκογένειαν ἔχουσαν γενάρχην Μᾶρκον (σπάνιον ὄνομα ἐν τῷ τόπῳ) καὶ τιμῶσαν αὐτόν. Εὗρηται δ' ἀναγεγραμμένος ὁ Γεώργιος Μάρκου εἰς ἀνέκδοτον κατάλογον τοῦ 1833 ὀφειλετῶν φόρου μαχτού. Ἐκ τῶν τῆς δεξιᾶς στήλης ὁ Κώστας Δήμου δὲν

¹ Ὅρα Α. Σι γ ἄ λ α, Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας. Ἀ' ἀρχεῖα καὶ βιβλιοθήκαι δυτ. Μακεδονίας. Θεσσαλονίκη, 1939, 140, ἀριθ. 13.— Ἔνα φανῆ πόσοι ἄγνωστοι Ἕλληνες λανθάνουσιν ἐν Σερβίᾳ, ἀναφέρω καὶ τὸ ἐξῆς: Ἐκλήθην ποτὲ μετὰ τῆς συζύγου μου εἰς τέτον ὑπὸ τῆς γιουγκοσλαβικῆς πρεσβείας Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἑλληνογιουγκοσλαβικοῦ συνδέσμου Ἀθηνῶν. Συνέβη δὲ νὰ φθάσωμεν πρῶτοι καὶ εἰς τὸ ἱματιοφυλακεῖον ἐλάβομεν ἀριθμὸν 1. Ἡ πρέσβειρα καὶ ὁ πρεσβευτὴς κ. Κρίστιτς μᾶς ἐπαρουσίασαν τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρεσβευτοῦ ἐλθούσαν ἐκ Βελιγραδίου πρὸ δύο ἡμερῶν. Ὁδηγήθημεν εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ἐνῶ ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ πρέσβειρα ἀπεσύρθησαν, ἵνα ὑποδεχθῶσιν ἄλλους κεκλημένους καταφθάνοντας, ἡμεῖς ἐμείναμεν μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρεσβευτοῦ. Αὕτη, ἀναζητοῦσα θέμα συνδιαλέξεως, μᾶς εἶπεν ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶναι ὠραία πόλις· ἐγὼ ἀπήντησα ὅτι ὡς τοποθεσία τὸ Βελιγράδιον, ὑπεράνω τοῦ Δουνάβεως κείμενον, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ζηλεύσῃ τὰς Ἀθῆνας. «Γνωρίζετε λοιπὸν τὸ Βελιγράδιον;» — «Ναί, καὶ πολὺ καλά, ἐπειδὴ τὸ ἐπεσκέφθην ἐπανειλημμένως ἔχω δὲ καὶ συγγενεῖς ἐξ ἀγγιστείας ἐκεῖ». — «Ποίους ἔχετε συγγενεῖς;» — «Τὴν οἰκογένειαν Μπόντη». Εἰς τὸ ἄκουσμα τούτων τῶν λόγων μου τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας ἔγινε σοβαρὸν καὶ ἐξεταστικόν· ὑποχωρήσασα δὲ ἐν βῆμα καὶ ἀναμετρήσασά με διὰ τοῦ ἐρευνητικοῦ βλέμματος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι τῶν ποδῶν, μὲ ἠρώτησε: «Εἶσθε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Μπλάτσι σεις;» — «Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μπλάτσι, ἀλλὰ σεις πῶς τὸ γνωρίζετε τὸ Μπλάτσι;» — «Μὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Μπλάτσι». (Στρεφόμενη δὲ πρὸς τὸν περαιτέρω ἰστάμενον ἀδελφόν της, ἔκραξεν (ὡς ἀνελήφθη): «Μπόσκο! ὁ κ. καθηγητὴς εἶναι ἀπὸ τὸ Μπλάτσι». Ὁμιλήσαμεν τινα τότε, περισσότερα δ' ἄλλοτε ἔπειτα, καὶ οὕτω θεωρητικῶς μόνον ἀπεδείχθη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς παλαιᾶς πατρίδος. Τῆς οἰκογενείας ταύτης δὲν εἶναι εὐκολον νὰ εὗρεθῇ συνέχεια ἐν Βλάστη, ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον Κ ρ ἰ σ τ ι τ ς = Χ ρ ἰ σ τ ο υ δὲν ἔχει διακριτικὴν μορφήν. Εἶναι πεποιημένον ἐκ τοῦ βαπτιστικοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς Χ ρ ἰ σ τ ο υ κατὰ τὴν παλαιότεραν συνήθειαν τῶν Τούρκων, οἵτινες τοὺς πολίτας ἔγραφον κατὰ τὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα πατρὸς καὶ υἱοῦ.

ἔχει χαρακτηριστικὰ ὀνόματα, ὥστε νὰ ἀναγνωρισθῆ τὸ γένος του, ἀλλ' εὑρηται καὶ οὗτος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 1833, ἐν ᾧ ὁ Λόγας Ἀδάμου εὑρηται εἰς ἄλλον ἀνέκδοτον ἀχρονολόγητον κατάλογον τοῦ αὐτοῦ Ἀρχείου Γραμματικοῦ, καθὼς καὶ ὁ Κώστας Δήμου καὶ ὁ Γεώργιος Μάρκου. Ὁ Κώστας Δήμου καὶ ὁ Δημήτριος Χαριζάνου εὑρηται ὡς μάρτυρες καὶ εἰς πωλητήριον τοῦ 1835, δημοσιευθὲν ἐν Μακεδονικοῖς Α' 1940 σ. 313 ὑπὸ Α. Σιγάλα. Οἱ λοιποὶ διατηροῦνται ἐν τῇ μνήμῃ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ὁ υἱὸς τοῦ Πουλίου Παπαϊωάννου Ἀθανάσιος Πουλιάδης ἦτο σχολάρχης,¹ ἀποθανὼν δὲ κατέλιπεν υἱοὺς διακρινομένους ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὧν δύο ἱατροί, εἰς καθηγητῆς φιλόλογος καὶ ἄλλος δημόσιος ὑπάλληλος.

4) Ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ πάππου Πουλίου Παπαϊωάννου «Ἔς τὶς Κνὲς» ἐν Βλάστη εἶναι ἡ οἰκία τῆς οἰκογενείας Λόγα, τῆς ὁποίας μία συνέχεια εἶναι ἐν Καβάλα, ἑτέρα δὲ ἐν Ρουμανίᾳ. Ἐν Καβάλα ἦσαν φαίνεται δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ, κατέλιπε δ' ὁ εἰς ἑξ' αὐτῶν κόρην Ἐλσαν ἐκ Γερμανίδος μητρός. Ἐκ τοῦ ἑτέρου φαίνεται καταγόμενος νέος, ὅστις, σχεδιαστῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ὧν, κατέληξε τώρα νὰ εἶναι εὐδοκίμων σκηνοθέτης ἢ σκηνογράφος ἐν Μονάχῳ τῆς Γερμανίας. Ἐν Ρουμανίᾳ διαπρέπει ἕτερος Λόγης Κίμων ὡς ζωγράφος, πρὸ πολλῶν δ' ἐτῶν ἐξέθηκεν ἔργα του, τῷ 1902, εἰς τὴν διεθνῆ ἐκθεσιν Ἀθηνῶν, εἶτα δὲ καὶ εἰς ἰδίαν ὄλως τῇ βοηθείᾳ τῆς ρουμανικῆς πρεσβείας ἔκαμεν ἄλλην ἐκθεσιν εἰκότων, ἑξ' ἧς ἔχει ἡ κόρη μου μίαν εἰκόνα φθινοπώρου ἐν δάσει παρισινοῦ τινος προαστίου. Πάντες οὗτοι μετέβαλον τὸ ἐπίθετον Λόγας εἰς Λόγης.² Εἰς τὸ ἐν τῇ Λαογραφίᾳ τόμ. ΙΒ' 1940 σελ. 424 ἑξ. δημοσιευόμενον ποίημα περὶ ἐπιδρομῆς Ἀλβανῶν, γενομένης τῇ 24ῃ Μαΐου 1826 εἰς Βλάστην, δὲν ἀνεγνωρίσθη τὸ ὄνομα Λόγας ἐν στίχῳ 41 (ἠρίθμησα ἐγὼ) ἢ σελ. 425 στ. 3ος ἐκ τῶν κάτω τοῦ κειμένου τῆς σελίδος εἰς τὰ γράμματα κ' ὀλόγας = κ' ὁ λόγας. Πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐκ τοῦ ποιήματος κερδαινομένης ἱστορίας λέγομεν προσέτι: σελ. 424 στ. 5 τὸ κελλίον δὲν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἥτις πιθανότατα δὲν εἶχε κτισθῆ ἀκόμη τῷ 1826 καὶ δὲν ἔχει κελλία καθόλου, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἥτις ἐκκλησία ἦτο καθολικὴ, ἥτοι ἐλειτουργεῖτο κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, πρὶν κτισθῆ καὶ γίνῃ καθολικὴ ἐκκλησία ὁ Ἅγιος Μᾶρκος. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔχει κελλίον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίηθη ποτὲ καὶ πρὸς σχολικὰς ἀνάγκας καὶ ὡς κατοικία διδασκάλων ἢ ἀστυνόμων ἢ στρατιωτῶν ἢ ὡς φυλακὴ. — Αὐτ. σημ. 7. Αἱ οἰκογένειαι Τοπτσῆ καὶ Σπόντη εἶναι χωρισταὶ καὶ ἄσχετοι. — Σελ. 425, στ. 1 καὶ σημ. 6: οὐδαμόθεν τοῦ ποιήματος συνάγεται ὅτι ὁ Μπαζτραβέλλης ἦτο κοτζάμπασης. — Σελ. 425 στ. 27. Παπαγιάννης εἶναι ὁ πρόπαππος τῶν σημερινῶν ἀδελφῶν

¹ Καθὼς κατάγει αὐτὸν ἐκ Κλεισοῦρας ὁ Π. Λιούφης, Ἱστορ. τῆς Κοζάνης, σ. 248.

² Ὅρα Ἐγκ. λεξ. Ἐλευθερουδάκη καὶ Ἐγκ. λεξ. Ἡλίου ἐν λ. Λόγης.

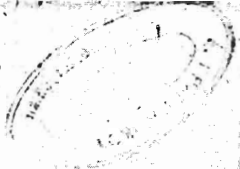
Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is dense and difficult to decipher due to the cursive style and some fading. It appears to be a formal or official communication.

Handwritten text, possibly a signature or a specific section of the document. It includes a circular stamp or seal on the right side, which is partially obscured by the ink.

Handwritten text, possibly a date or a specific reference.

Handwritten text, possibly a name or a title.

Handwritten text, possibly a list or a set of instructions.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a closing or a signature.

Πουλιάδη (ιατρῶν, καθηγητοῦ καὶ ὑπαλλήλου). — Σημ. 32. Ἡ οἰκογένεια Σαράκου ἔσβησε πρὸ τῆς ἐμῆς ἐνηλικιώσεως, ἦτο δὲ ἀξιόλογος. Ἡ οἰκογένεια Σιμιτσῆ ἐσφύζετο κατὰ τὴν νεότητά μου δι' ἐνὸς φραγκορράπτου, ἀλλὰ τότε δὲν ἀκούω κανένα Σιμιτσῆ ζῶντα. — Στ. 24. Τόση ἦτο ἡ σκληρότης τῶν Ἀλβανῶν, ὥστε οἱ Βλατσιῶται ἐπροτίμησαν νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς τοὺς Τούρκους Κονιάρους (ἐξ Ἰκονίου ἐλθόντας ποτὲ) τῶν Καϊλαρίων, τοὺς ὁποίους κατεφρόνον καὶ μεθ' ὧν δὲν εἶχον φιλίαν. — Σελ. 426, τελευταῖος στίχος τοῦ κειμένου: «πὰν νὰ σφάξῃ» = πάει νὰ σφάξῃ. Ἦτο κρεοπώλης λοιπὸν καὶ θὰ ἔσφαζε, διὰ νὰ πωλήσῃ κρέας. — Σελ. 427, στ. πρῶτος· μπάτζιους=μπάτζιος, ὁ τυροκόμος τῆς στρούγκας. — Στ. 6 τῆς σελ. 427 ἢ 71 τοῦ ποιήματος· ἀναφέρεται κατάλοιπον τῆς οἰκογενείας Δούμπα, ἧς κλάδος εἶχε μετοικήσει εἰς Βιέννην μετὰ τὸ 1794, ὡς νομίζω. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶχε γεννηθῆ ὁ Στέργιος Δούμπας ἐν Βλάστη κατὰ τὸ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Βιέννης ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα αὐτοῦ: «Stergio Dumba | chef der Firma Gebr. M. Dumba | Kaiserl. Türkischer | Generalconsul etc. | geb. zu Blaçi Macedonien 1794 | gest. zu Wien 1870.» Ἰσως μάλιστα τὸ μόνον μέλος τῆς οἰκογενείας Δούμπα, τὸ μετοικήσας εἰς Βιέννην, εἶναι ὁ ἀνωτέρω Στέργιος, υἱὸς τοῦ Μιχαήλ, περὶ οὗ ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἦτο χρυσοχόος¹ καὶ ἀφοῦ ἐκ τοῦ Ἑλληνοτοπίου τῆς Πίνδου,² καταστραφέντος ὑπ' Ἀλβανῶν, μετόκησεν μετ' ἄλλων εἰς Βλάστην, κατέφυγεν ἔπειτα μετ' ἄλλων εἰς Σέρρας. Ἐν Ὁρεστικῷ Ἄργει (Χροῦπιστα) ἤκουσα κατ' Αὐγούστον τοῦ 1918 ὅτι ἦσαν καὶ ἐκεῖ κλάδος τῆς οἰκογενείας Δούμπα «ὑπὸ ἄλλο ὄνομα», ἀσχολούμενοι μὲ τὴν χρυσοχοϊκὴν, ἀλλ' ὅτι κατηγορηθέντες ἐπὶ κιβδηλοποιίᾳ ἔφυγαν πρὸς σωτηρίαν των (εἰς Σέρρας).³ Ἡ φερομένη ἐν Βλάστη ὡς οἰκία Δούμπα ἐλέγχει οἰκογένειαν ἀστικὴν εὐποροῦσαν. — Στ. 82 (ἔκτος ἀπὸ τῶν κάτω). Δὲν ἐννοῶ τὸν στίχον (βηρτ:) — Στ. 3 ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ποιήματος = στ. 97. Ἄγνωστος μοι εἶναι ἡ πέτρα.⁴

5) Ὁ Μητροπολίτης Σιατίστης ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς του λέγει καθυστερημένως τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1837 ὅτι εἶχε λάβει τὴν κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1836 γραφεῖσαν καὶ σταλεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ Μητροπολίτου Βελιγραδίου, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐννοήσει αὐτήν, ἐπειδὴ ἦτο γεγραμμένη εἰς τὴν σλαβωνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν οὐδεις ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Σιατίστης ἐγίνωσκεν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γράψῃ ὁ Μητροπολίτης Βελιγραδίου σλαβωνιστί, πρέπει νὰ ἦτο αὐ-

¹ Ὅρα καὶ ὅσα περὶ χρυσοχοίας ἔγραψα ἐν Α. Ε. 1927 - 8 σ. 65 - 68.

² Καθὼς ἄλλαι κῶμαι τῆς Πίνδου αὐτόθι (Σαμαρίνα, Πάπιγγο, Βιθυκοῦκκι κ.ἄ.) οὕτω καὶ τὸ Ἑλληνοτόπι ἐγέννησεν ἀγιογράφους. Ὅρα Μακεδονικά Α' (1940) σελ. 194 σημ. 3.

³ Ὅρα Πέ ν α , Ἱστορία τῶν Σερρών, 1938, σ. 156 ἐξ.

⁴ Ὅρα Ἡπειρωτικὰ Χρονικά τόμ. 13 (1938) σελ. 159 καὶ Μακεδονικά Α' (1940) σ. 603 ἐξ.

τὸς Σλάβος. Ἐλλην ἂν ἦτο καὶ εἶχε μάθει σλαβωνικά, θὰ ἔκαμνε μὲν ἕξ ἀνάγκης χοῦσιν αὐτῶν ἐπιτοπίως ἐν Σλάβοις ζῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ μετεχειρίζετο τὴν γλῶσσαν ταύτην γράφων πρὸς ἄλλον ἀρχιερέα, περὶ οὗ θὰ ἠγνόει, ἂν κατεῖχε τὴν σλαβικὴν γλῶσσαν, ἀφοῦ μάλιστα διηύθυνεν ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν, ὡς θὰ ἔδει νὰ γνωρίζῃ Ἐλλην ἀρχιερέυς. Ἐγραψε σλαβιστί, διότι ἦτο Σλάβος· διοικῶν δὲ σλαβικὴν ἐπαρχίαν ἐπὶ χρόνον ἴσως μακρὸν καὶ μεταχειριζόμενος τὴν σλαβικὴν γλῶσσαν, θὰ εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἕξιν τοῦ ἑλληνιστὶ ὁρθῶς ἐκφράζεσθαι, ἂν κατεῖχεν αὐτὴν ἄλλοτε, καὶ διὰ τοῦτο ἔγραψε σλαβιστί. Ἐγνώριζε δὲ ὅτι ἡ σλαβικὴ γλῶσσα οὔτε ἐμισεῖτο οὔτε ἐδιώκετο, ἀλλ' ἀπλῶς ἠγνοεῖτο.

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ὁ Μητροπολίτης τοῦ Βελιγραδίου Πέτρος κατὰ τὴν τετάρτην δεκαετίαν τοῦ 19ου αἰῶνος εἶναι Σλάβος τὴν καταγωγὴν καὶ ἐπιδεῆς τὴν ἑλληνικὴν μόρφωσιν. Ὡστε εἶναι ἀστήρικτοι αἱ κατὰ τῶν Πατριαρχείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατηγορίαι τῶν Σλάβων, ὅτι τοῦτο ἠκολούθει δῆθεν ἐθνικὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν καὶ δὲν διώριζε Σλάβους εἰς θέσεις ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματικῶν. Ἄλλ' ἐθνικὴ πολιτικὴ ἑλληνικὴ τοῦ Πατριαρχείου τότε εἶναι ἀδιανόητος, ἀφ' οὗ τοῦτο ἐφρόντιζε νὰ ἐκχριστιανίζῃ τοὺς μὴ ἑλληνικοὺς λαοὺς καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐθνικὴν τῶν ἐμφάνισιν καὶ οὐσίαν, δίδον εἰς αὐτοὺς γράμματα καὶ διαμορφοῦν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν γραφὴν αὐτῶν καὶ συμπληροῦν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἐπίγνωσιν, ὡς ἔπραξε διὰ τῶν ἱεραποστόλων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, τοὺς ὁποίους δὲν κατορθώνομεν οἱ Ἕλληνες νὰ σώσωμεν ἀπὸ τὴν σοβινιστικὴν λαιμαργίαν τῶν Σλάβων καὶ μάλιστα τῶν Βουλγάρων, μὴ θελόντων νὰ κατανοήσωσι τὴν ἱεραποστολικὴν ἑλληνικὴν αὐτῶν ψυχὴν καὶ σκέψιν, ἀλλὰ δεχομένων αὐτοὺς ὡς ἀνήκοντας εἰς τὸ ἴδιον σλαβικὸν ἔθνος ἐκάστων.¹ Ἐθνικὴν πολιτικὴν ἀσκεῖ τὸ Πατριαρχεῖον κατ' ἀνάγκην, μόνον ἀφ' οὗτου κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα οἱ Σλάβοι «ἐπανεστάτησαν», ἐχωρίσθησαν ὡς Σλάβοι ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, κατηγορηθὲν ὅτι ἦτο ἑλληνικόν, ἀφ' οὗ ἀρχικῶς ἐκυβέρνα κυριώτατα Ἕλληνας, ἵνα μὴ εἶπω μόνον Ἕλληνας, καὶ Ἕλληνες ἦσαν τὸ πλήρωμα καὶ τὰ νεῦρά του. Τὸ Πατριαρχεῖον ὑπεχρεώθη νὰ ἀμύνηται ἔπειτα.

Οἱ Σλάβοι, ὅτε ἔγιναν χριστιανοί, δὲν εἶχον σχολεῖα οὔτε ἀλφάβητον στερεὸν οὔτε συγγράμματα οὔτε νοῦν ἠκονημένον εἰς σκέψεις καὶ θεωρίας θρησκευτικὰς καὶ φιλοσοφικὰς. Οἱ Ἕλληνες, δόντες εἰς αὐτοὺς τὸν χριστιανισμόν, ὠδήγησαν αὐτοὺς νὰ σκεφθῶσι, νὰ φιλοσοφήσωσι, νὰ ἀγαπήσωσι τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν. Διὰ νὰ δύνανται δὲ νὰ ποδηγετῶσιν αὐτοὺς ἀνὰ πᾶν βῆμα ἰστάμενοι παρὰ τὸ πλευρόν των, ἔπεμπον πρὸς αὐτοὺς ἄνδρας κλη-

¹ Ὁ Jirecek, Geschichte der Serben, I, 175 κέ., δὲν τοὺς ἰδονομάζει Ἕλληνας, ἀλλὰ Slavenapostel, die Männner von Thessalonick, die Brüder von Thessalonick.

ρικούς πεπαιδευμένους, ἐκλέγοντες αὐτοὺς ὄχι κατὰ τὸ ἔθνος, ἐξ οὗ κατήγοντο, ἀλλὰ κατὰ τὴν θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς των. Οὗτοι δὲ ἦσαν θρησκευτικοὶ ἅμα καὶ ἐκπαιδευτικοὶ ποδηγῆται, ἰδρύνοντες σχολεῖα καὶ φροντίζοντες περὶ μεταφράσεως τῶν γραφῶν καὶ περὶ μορφώσεως ἱερῶν διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς λατρείας τοῦ λαοῦ.¹ Ἀλλὰ διὰ τὰς ἀνωτέρω σπουδὰς καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα ἔπρεπε νὰ φροντίζωσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ προσήλυτοι, νὰ γίνωσιν ἄξιοι αὐτῶν. Δὲν ἦτο δὲ εὐκόλον τοῦτο, ἐπειδὴ ἀπητοῦντο πολλῶν ἐτῶν σπουδαὶ εἰς ξένην, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς σχολὰς ἑλληνικὰς, τὰς μόνας ὑπαρχούσας. Οἱ ἀναφερόμενοι Σλάβοι ἀρχιερεῖς θὰ εἶχον σπουδάσει εἰς ἑλληνικὰς κυρίως σχολὰς. Ὅτι δὲ οὗτοι, ἔχοντες τὰς προσηκούσας σπουδὰς καὶ γνώσεις, ἐγίνοντο δεκτοὶ εἰς τὰ ἀνώτερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἀποδεικνύεται ἐκ τινων παραδειγμάτων, ἅτινα προσέπεσαν εἰς τὴν γνώσιν μου. Ὁ C. Jirecek ἐν Gesch. d. Serben, I, 1911, σ. 175 λέγει ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικήτας (766 - 780) ἦτο κατὰ Θεοφάνην «ἀπὸ Σλάβων», ἦτοι ἦτο Σλάβος. «Δὲν θὰ ἦτο δὲ μόνος», προσθέτει ὀρθῶς ὁ Jirecek. Ἀπὸ σλαβογλώσσων κατήγετο ἐπίσης ὁ πατριάρχης Χρῦσανθος (1824 - 1826), ὁ ἐκ Γραμματικοῦ τῆς Ἑορδαίας μορφωθεὶς εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Κοζάνης.² Ἐνταῦθα κατατάσσονται ὡς ἐκ Βουλγάρων καταγόμενοι καὶ ὁ Εὐγένιος Β' καὶ ὁ Ἀγαθάγγελος (1826 - 1830). Κατὰ τὸν Jirecek, ἔ.ἀ. 182, ἐν Βελιγραδίῳ τῷ 878 ἤδρευεν ὡς ἐπίσκοπος ὁ Σλάβος εὐνοῦχος Σέργιος, εἰς δὲ τὸ Βρανίτσεβον τῷ 879 ὁ ἐπίσκοπος Ἀγάθων ἐκ Μοράβα. Σλάβος βεβαίως ἦτο καὶ ὁ μητροπολίτης Σκοπίων, ὁ ἀναγορευθεὶς πατριάρχης τῆς Σερβίας τῷ 1346 ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Δουσάν. Θὰ εἶχε δὲ μορφωθῆ εἰς τινα ἑλληνικὴν σχολήν.

Ὁ καθηγητὴς Μ. Καλινδέρης εἰς τὸ ἐν Πτολεμαίδι (Καϊλάρια) τῆς Ἑορδαίας τυπωθὲν βιβλίον του «Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆ Δυτικῆ Μακεδονία χρόνων τουρκοκρατίας 1940» σελ. 31, ἐπισκεφθεὶς καὶ τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ χωρίου Ντομαβίστι ἐν τῇ γειτονίᾳ τοῦ Σισσανίου, ἀντέγραψεν ἐκ τῆς εἰσόδου ἀπὸ τοῦ προνάου εἰς τὸν ναόν, ὑπὲρ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, εἰς τὸν τοῖχον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, γεγραμμένην διὰ χρώματος καὶ μὲ κεφαλαῖα γράμματα, πλὴν τῆς τελευταίας σειρᾶς :

«176 α Ἡαν(ουα)ρίου 8, Θ(ε)οῦ βοηθοῦντος καὶ εὐχῇ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἦλθεν ὁ Μοῦσις ἱερομόναχος καὶ | ἐκνυόργοσεν τὸ παλαιόθεν ἐριπομένο μοναστήριον. Ἡ πατρίδα του ἐπαρχία εἰς Μπελιγράδι | καὶ ἐξοργάρισεν καὶ τὴ παροῦσαν ἰκόνα ἀρχιερατεύοντος τοῦ πανιερωτάτου δεσπότη Νικηφόρου | Σισάνιον ἐτελήθη 1769 Νοεμβρίου 25».

¹ Ὅρα Κ ε ρ α μ ο π ο ὑ λ λ ο υ, Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ βόρειοι γείτονες, 1945, σελ. 107 κέ.

² Ἴδε Λεξ. Ἐλευθερουδάκι καὶ Π. Λιούφη, Ἱστορία τῆς Κοζάνης, σελ. 196, καὶ Πανελλήνιον Λεύκωμα ἑκατονταετηρίδος 1821-1921, τόμ. Γ', σ. 32.

“Ὡστε ἀπὸ Πατριάρχου μέχρις ἡγουμένου καὶ ἱερέως δὲν ἐγένετο διάκρισις φυλῆς ἢ ἔθνους. Δὲν εἶναι λοιπὸν ὀρθὸν οὔτε δίκαιον νὰ κατηγορῶσιν οἱ Σλάβοι τὸ Πατριαρχεῖον ὡς μετερχόμενόν ποτε ἑλληνικὴν πολιτικὴν εἰς βάρους τῶν μὴ Ἑλλήνων, ἀλλὰ χριστιανῶν ὀρθοδόξων Μικρασιατῶν, Ἀφρικανῶν, Καυκασίων, Σλάβων κ.λ.π.

6) Ὁ γενάρχης καὶ πατὴρ τῆς χήρας Ἑλένης Δημήτριος Χατζηκωνσταντῆς ἢ Χατζηκώστας δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ κατὰ διακριτικὸν τρόπον καὶ πιθανώτατα δὲν ἔζη τῷ 1837, καθ’ ὃ ἐγράφη ἡ ἐπιστολή. Ἐξῆς ὅμως τῷ 1835 κατ’ ἀνέκδοτα ἔγγραφα τοῦ ἀρχείου Γραμματικοῦ.

7) Τὸ ὄνομα τοῦ μητροπολίτου Σισανίου πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ Λεόντιος (1835 - 1852).²

8) Ἡ ἐπιστολή δὲν ἐστάλη εἰς τὸν προορισμὸν τῆς, εἰς Βελιγράδιον, δι’ ἄγνωστον αἰτίαν, μὴ δυναμένην νὰ μαντευθῇ. Π.χ. εἶναι δυνατὸν νὰ εἶχε ματαιωθῇ τὸ ταξίδιον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἑλένης, ὥστε ἔμεινεν ἐν Βλάστη ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἢ ἐπιστολή· ἢ νὰ εἶχον ἔλθει ἀκριβεῖς εἰδήσεις περὶ τῆς περιουσίας ἢ μὴ περιουσίας τοῦ μακαρίτου Μιχαήλ, ὅτε θὰ ἐκρίθη περιττεύουσα πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια καὶ δαπάνη καὶ κόπος. Οὕτω παρέμεινεν ἐν Βλάστη καὶ δημοσιεύεται σήμερον.

* * *

Τελευταῖον (18 - III - 53) ἀνεκάλυψα μεταξὺ τῶν εἰς χεῖράς μου ἐμπιστευμένων ἐγγράφων τοῦ ἀρχείου Γραμματικοῦ Βλάστης προικοσύμφωνον τῆς 28 Ἰουλίου 1829 ὑπὲρ τῆς Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Δημητρίου Χατζηκωνσταντίνου (τοῦ Γραμματικοῦ), ὑπανδρευομένης τὸν Μιχαήλ Στεργίου ππᾶ. Πιστεύω ὅτι ὁ Μιχαήλ Στεργίου Παπᾶ (:) εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ Μιχαήλ Τέγου Μπόντη. Ὁ Στέργιος καὶ τώρα ἐν Βλάστη ὑποκορίζεται εἰς Τέγος. Μπόντης δὲ ἦτο τὸ ἐπίθετον τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαήλ, ὅστις θὰ ἦτο παππᾶς, τὸ δ’ ὄνομα τοῦτο ἐκάλυπτε τὸ οἰκογενειακὸν ἐπίθετον, ὡς συμβαίνει πολλάκις. Τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Ἑλένης δὲν ἀναγράφεται.

Τὸ προικοσύμφωνον ἔχει ὡς ἑξῆς, τηρουμένης τῆς συντάξεως καὶ τῆς ὀρθογραφίας του.

Κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς νόμους διατατομένους συνάπτεσθαι εἰς νό[μι]μον γάμον κοινωνίαν, καὶ ἡμεῖς | κατ’ ἀπαραίτητον γονικὸν χρέος φροντίσαντες περὶ τῆς φιλιότητος ἡμῶν θυγατρὸς Ἑλένης | καὶ ἐκλογῇ ποιήσαντες περὶ τῆς εἰσυζυγίας αὐτῆς, δίδωμεν αὐτὴν διὰ νόμιμον σύζυγον | τὸν

¹ Ὅρα καὶ Κ. Ἀ μ ἄ ν τ ο υ, Οἱ βόρειοι γείτονες τῆς Ἑλλάδος, 1923, σ. 47. Τ ρ . Ε ὑ ἄ γ γ ε λ ἰ ὶ δ ο υ, Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας, τόμ. Β’, σ. 336.

² Τ ο υ μ π α λ ἰ ὶ δ η ς ἐν Ἑκκλησι. Ἀληθ. τόμ. ΙΓ’, 1896-1897, σελ. 332. Ἀ ν θ - Ἀ λ ε ξ ο ὄ δ η, Πανελλήνιον Λεύκωμα Ἑθν. Ἐκατονταετηρίδος τόμ. Δ’, σ. 228.

τιμιότατον καὶ φιλιότατον ἡμῶν γαμβρόν κυρίω Μιχαήλ' Στεργίου $\overline{\text{ππα}}$, δίδοντες αὐτῇ | διὰ προίκαν τῆς τὰ ἀκόλουθα σημειούμενα, ἅπερ ἐξ ὄλης ἡμῶν ψυχῆς καὶ καρδίας παρὰδίδωμεν τῇ ἰδίᾳ εἰρημένη φιλιότημα καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς διὰ τὰ μεταχειρισθῆ ὡς | ἀνεκαθεν κυρία αὐτῶν, μὲ ὑγείαν καὶ χαρὰν τῆς ἐγκαρδίου ἡμῶν πατρικῆς εὐχῆς.

Κομμάτια

- 1) 1 ἕνα τζιουμπέν στόφα χρυσὴ μὲ προφίλ νούρκα καὶ μέση ποντίκι.
- 2) 1 ἕνα τζιουμπέν μὲ ῥούχο καρπόζο (;)
- 3) 1 ἕνα τζιουμπέν ῥούχινον κηρομέζ μὲ νούρκα
- 4) 1 ἕνα ἀντερὶ στόφα χρυσὴ
- 5) 1 ἕνα ἀντερὶ σταμπόλι
- 6) 2 δύο ἀντεριά κατώτερα τὸ ἕν σταμπόλι τὸ ἄλλο σιάμ
- 7) 1 ἕνα φουστάνι καρτόνι κηρομέζ
- 8) 4 τέσσαρα: προσλούκια: τὸ ἕνα στόφα χρυσῆ, τὸ ἕν ταμχα-νέν (;), τὸ ἕν μπέτζικον καὶ τὸ ἄλλο καρτόνι.
- 9) 1: ἕνα λιμπαριὲν κεντητόν.
- 10) 8: ὀχτὸ ὑποκάμισα ἀνδρῆκια
- 11) 3: τρία συντρόφια ἀνδρῆκια
- 12) 3: βρακοζώνες ἀνδρῆκιες κεντητὲς
- 13) 14: δέκα τέσσαρα ὑποκάμισα γυναικῆ καὶ παιδιακίσιο: ἕν
- 14) 1: ἕνα βρακοποκάμισο μπορουτζιούκ (;) χρυσοκεντητόν τοῦ γαμβροῦ
- 15) 1: ἕνα ὑποκάμισον νυφιάτικον μπορουτζιούκ (;)
- 16) 11: ἕνδεκα συντρόφια γυναικῆ: τό: ἕν μπέτζικον, ἑπτὰ μετα-ρίσια: δύο σταμπόλι σιαλὴ καί: ἕν καρτόνι
- 17) 10: δέκα χειρομάνδηλα μακρὰ
- 18) 5 πέντε τραπεζομάνδουλα
- 19) 1: μία σελβέτα
- 20) 6: ἕξι βρακοζώνες ἀραδικές
- 21) 3: τρεῖς ποῖδιες μπορουτζιούκις
- 22) 3: τρεῖς...]ες σιαμ
- 23) 4: τέσσαρες...]οδες: ἡ μία καρτόνι καὶ τρεῖς μάλινες
- 24) 1: ἕνα τζεβρὲν κεντητόν τῆς πόλεως
- 25) 7: ἑπτὰ μανδύλια: τὰ πέντε μπέτζικα μεταξοτὰ καὶ τὰ δύο βαμβακεριᾶ
- 26) 1: ἕν πεσχίρη
- 27) 1: ἕν μαχραμὰ
- 28) 1: μία λαιμαριὰ χρυσήν
- 29) 30: τριάντα: ζευγάρια τζεράπια: δώδεκα ζευγ. ἀνδρῆκια: δέκα

- τέσσαρα γυναικία, τέσσαρα παιδιακίσια.
- 30) 1: Ἐν ζευγ. κλειδώματα ἀργυρομένα: ἀπὸ δομ. ἀσίμι 300: τριακόσια
- 31) 1: Ἐν ζευγ. σκολαρίκια χρυσά.
- 32) 1: Ἐν ζευγ. πλάκες ἀσιμένιες: μὲ ὄμπνια χοντρά
- 33) 1: Ἐνα σελτὲν γεμάτον βαμβάκι
- 34) 1: Ἐν πάπλωμα
- 35) 2: δύο βελέντζες
- 36) 1: Ἐν κηλήμι
- 37) 4: τέσσαρα μαξιλάρια: τὸ ἕν κατηφὲ τά: τρία μπασμά
- 38) 4: τέσσαρα λεγκέρια μὲ τὰ καπάκια
- 39) 2: δύο ἀπλάδες
- 40) 1: Ἐν λιγένι μὲ καφάσι
- 41) 1: Ἐν ἱμπρίκι
- 42) 1: Ἐν τετζερεν μὲ καπάκι
- 43) 1: Ἐν λιβάδι τῆς πιγιοβιάς (:)
- 44) 1: Ἐν ἀμπέλι ἢ φιτιά.

Ταῦτα οὖν πάντα εἶναι τὰ εἰς προίκαν διδόμενα παρ' ἡμῶν, τῇ εἰρημένῃ φιλιότημας θυγατρὶ Ἑλένη, τῇ ἤδη | νυμφευομένῃ τῷ συζύγῳ αὐτῆς εἰρημένῳ κυρίῳ Μιχαήλ. Τοῖς ὁποῖοις ἐξ ὄλης ψυχῆς εὐχόμεθα | θεόθεν μακροζωΐαν μαθουσαλία, καὶ εὐτυχίαν ἀβραμιαίαν, καὶ εὐτεκνίαν, τέκνα καὶ υἱοὺς υἱῶν αὐτοῦ. | γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο

τῇ 1829 Ἰουλί: 28: μπλάτζι

Ἄ πατήρ Δημήτριος Χ' Κωνσταντίνου

Ἄ νυμφεύων τὴν κόρην του Ἑλένην πατὴρ εἶναι ὁ Δημήτριος Χατζηκωσταντῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία καὶ ἡ κόρη του εἶναι ἡ γνωστὴ ἡμῖν Ἑλένη, ἣτις ἦτο σύζυγος τοῦ Μιχαήλ Τέγου Μπόντη ἢ Παπᾶ. Νυμφευθεῖσα τῷ 1829, ἐχώρισθη ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς Μιχαήλ, ἀποδημήσαντος πρὸς ἐργασίαν εἰς Βελιγράδιον κατ' ἄγνωστον χρονολογίαν. Ἐν Βελιγραδίῳ ἀπέθανε τῷ 1832 καὶ μετὰ πέντε ἔτη ζητοῦνται τὰ λείψανα τῆς παρουσίας του διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης Λεοντίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Βελιγραδίου Πέτρον τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1837, τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύσαμεν ἀνωτέρω. Αὕτη φέρει τὴν ἐπιγραφὴν: «Τῷ Πανιερωτάτῳ καὶ Θεοπροβλήτῳ Μητροπολίτῃ ἀγίῳ Βελιγραδίων | κυρίῳ κυρίῳ πέτρῳ— τῷ ἕν Χ[ριστ]ῷ μοι περισπουδάστῳ ἀδελφῷ | ἀκθεσίῳν (:).

Τὸ προικοσύμφωνον εἶναι πλούσιον καὶ περιέχει πολυτελεῖ μεταξωτά, χρυσοκέντητα φορέματα μὲ ὑφάσματα εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς. Ἐγγόρια εἶναι μόνον, ὅσον ἐννοῶ, τὰ ὑπ' ἀριθ. 16 ἑπτὰ συντρόφια μιταρίσια. Τὰ σ υ ν τ ρ ό φ ι α εἶναι εὐφημον ὄνομα τῶν ἐσωβράκων, ἅτινα συντρέφονται καὶ συνυπάρχουσι καὶ εἶναι ἀχώριστα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Μ ι τ α

ρίσια δὲ λέγονται, διότι κατεσκευάσθησαν ἀπὸ πανὶ οἰκιακῆς κατασκευῆς· τὸ στημόνι δηλ. ἐπεράσθη εἰς τὰ μιτάρια καὶ ἔπειτα ὑφάνθη τὸ ὑφάδι εἰς τὸν ἀργαλειὸν κατ' οἶκον.

Ὁ τζουμπὲς εἶναι ἐπενδύτης, ἔδῳ γυναικεῖος, ἔξ «εὐρωπαϊκῆς» τσόχας γουνιασμένος. Τὸ μῆκός του εἶναι τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων. Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐκ στόφας χρυσοῦς εἶναι σπάνιον ἀρχοντικὸν ἔνδυμα ἐκ μεταξωτοῦ χονδροῦ καὶ πολυτελοῦς χρυσοῦφάντου ὑφάσματος, ὡς περίπου εἶναι τὰ ἄμφια τῶν ἱερέων. Ἐπειδὴ τὸ κλίμα τοῦ τόπου εἶναι ψυχρὸν (ὑψ. 1260 μ. ὑπὲρ τὴν θάλασσαν), ὁ τζουμπὲς ὑπενδύεται μὲ γούναν, ἐν ᾧ εἰς θερμότερα κλίματα τῆς Μακεδονίας ἐφορεῖτο καὶ «ἀγούνιαστος» (ὡς ἐν Καστορίᾳ). Ἡ γούνα νούρα εἶναι ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ τίθεται εἰς τὰ φανερά μέρη τοῦ τζουμπέ, εἰς τὸ πρόσθιον περιθώριον (προφίλ). Τί εἶναι τὸ κερπόςο, δὲν ἔννοῶ. Ἡ λέξις ὅμως ροῦχο δὲν σημαίνει, ὡς ἀλλαχοῦ, τὸ φόρεμα, ἀλλὰ εἶναι ἡ «εὐρωπαϊκὴ μαλλίνη τσόχα». Ἀμφιβάλλω καὶ περὶ τοῦ κερμέζ, ἐκτὸς ἂν δηλοῖ τὸ χρῶμα τῆς τσόχας «κρεμεζί». Ἀριθμὸς 4. Ἄντερι. Κατὰ τὴν ὁρολογίαν τῶν ἡμερῶν μου εἶναι φόρεμα ἀνοικτὸν ἐμπρός, ἀλλὰ τὸ ἐν φύλλον καλύπτει μέρος τοῦ ἄλλου φύλλου. Τοιαῦτα ἔνδύματα (γυναικεῖα) δὲν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου, ἀλλὰ μόνον οἱ ἄνδρες. Τὸ ἄντερι ἦτο ἀνδρικὸν φόρεμα ἔξ ὑφάσματος βαμβακίνου, ἐφόρεσα δὲ καὶ ἐγὼ τοιοῦτον φόρεμα πλῆξ.¹ Ὅτε ἐσπούδαζα εἰς τὸ Γυμνάσιον Θεσσαλονίκης (1886 ἔξ.), ὅλοι σχεδὸν ἐκεῖ οἱ Ἑβραῖοι ἐφόρουν ἄντεριά, τὸ δὲ Σάββατον περιεφέροντο εἰς τοὺς δρόμους ἀργοῦντες καὶ μασῶντες πεφρυγμένους σπόρους κολοκύνθης (πασσατέμπο). Ὅτε πρὸ 30 περίπου ἐτῶν ἐπεσκέφθη τὴν πατρίδα μου ἐν Δυτικῇ Μακεδονίᾳ ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ χαιρετισμὸν μου παλαιὸς νεανικὸς φίλος φορῶν ἄντεριά, ὅστις ἐπιδεικνυόμενος καὶ συστρεφόμενος πρὸ ἐμοῦ προεκαλεῖτό με νὰ τὸν προσέξω, διότι ἦτο ὁ τελευταῖος φορῶν τοιαῦτα ἔνδύματα καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἔλλειψις νὰ τὰ ἐπανίδω πλέον, καὶ δὲν τὰ ἐπανεῖδον ὄντως. Ἀλλὰ κατὰ τὸ προικοσύμφωνον φαίνεται, ὅτι ἦσαν καθημερινὸν ἔνδυμα καὶ διὰ τοῦτο ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ καὶ εἰς διαφόρους ποιότητας. Στὰ μὲν εἶναι, νομίζω, τὸ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ὑφασμα σιάμ ἦτο κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐκ Συρίας (Σιάμ) (πρβλ. λαχούρι, δαμάσκο κλπ.) ὑφασμένον.

Ἀριθ. 7. Τὸ φουστάνι ἦτο καὶ εἶναι περιφερὲς ἐξωτερικὸν κλειστὸν ἔνδυμα συνολικὸν τοῦ ἄνω σώματος καὶ τοῦ κάτω.

Καρτόνι εἶναι ἄγνωστόν μοι, ἀλλὰ κοινόν, ὡς φαίνεται, βαμβάκινον ὕφασμα.

Ἀριθ. 8. Τὰ πρὸς λόγια εἶναι περικόρμια τῶν γυναικῶν, κυρίως προωρισμένα νὰ καλύπτωσι τὰ ἐκ κοινοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος ὑπο-

¹ Ὅρα καὶ Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1932, σελ. 90 σημ. 2.

κάμισα, κατασκευάζονται δὲ διὰ τὰς γυναῖκας ἐκ πολυτελεστέρου ὕλικου καὶ μετὰ δαντελλῶν καὶ κεντημάτων, ἅτε ὁρατὰ συνήθως, δσάκις τὸ ἐξωτερικὸν φόρεμα ἔμενεν ἀκούμβωτον ἐμπρὸς ἔνεκα τοῦ γυναικείου στήθους κυρίως. Τὸ ἀντερὶ μάλιστα, ἔχον ἐμπρὸς τὰ δύο διασταυρούμενα φύλλα, ἀρχόμενα ὑπὸ τὰ ὄψα καὶ καταβαίνοντα «σταυρωτά», ὥστε τὸ ἐν νὰ ἐπικάθεται ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, κατέλειπον τὸ ἀνώτερον στήθος ἀκάλυπτον καὶ ὁρατὸν τὸ ὑποκάμισον, ἔνδυμα καθημερινὸν ἐκ κοινοῦ πανίου κατασκευαζόμενον καὶ πλυνόμενον συχνά.

Ἄγγωῶ, τί εἶναι τὸ τ α μ χ α ν ἐ ν (;) καὶ τὸ μ π έ τ σ ι κ ο ν , ἂν καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆ λέξις μοι εἶναι γνωστή, ὡς ζῶσα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου.

Ἄριθ. 9. Λ ι μ π α ν τ ἔ ς εἶναι περικόρμιον (νώτα καὶ στήθος), ἀνοικτὸν ἐμπρὸς, ἔχον χειρίδας. Τὸ κέντρον τῶν νώτων καὶ αἱ πρόσθιοι δύο πτέρυγες (δεξιὰ καὶ ἀριστερά), αἵτινες δὲν ἐκλείοντο, ἦσαν συνήθως κατακέντητοι διὰ χρυσῶν κλωστῶν, ὡς συμβαίνει πολλάκις καὶ εἰς τοὺς πολυτελεῖς τζουμπέδες. Ὅταν ὁ λιμπαντὲς δὲν ἔχη μανίκια, λέγεται τ σ ι κ έ τ ο καὶ εἶναι συνήθως ἐπίσης χρυσοκέντητος. Τώρα δὲν ζῶσι πλέον ἄνθρωποι γνωρίζοντες καὶ δυνάμενοι νὰ κεντῶσι.

Ἄριθ. 12. β ρ α κ ο ζ ῶ ν ε ς . Ἐν ᾧ τὰ βρακία εὐφήμως λέγονται συντρόφια, αἱ ζῶναι αὐτῶν συντίθενται μὲ τὸ ὄνομα τῆς κυριολεξίας. Ἦσαν κατακέντητοι εἰς τὰ ἄκρα, ἅτινα δενόμενα ἐμπρὸς ἐκρεμῶντο ἔπειτα ἐμπρὸς ἐπὶ σπιθαμῆν τινα.

Ἄριθ. 14, 15. Τ ἰ β ρ α κ ο π ο κ ἄ μ ι σ α , ἅτινα θὰ ἐφόρουν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη, ἦσαν ἐξ ἐκλεκτοῦ τινος ὑφάσματος, ὅπερ ἐλέγετο μ π ο ρ ο υ ν τ ζ ι ο ὕ κ (;) =πρώτης ποιότητος.

Ἄριθ. 16. Τ ὸ σ ι α λ ἠ δὲν τὸ ἐννοῶ. Πιθανῶς εἶναι μεταξωτόν.

Ἄριθ. 19. Σ ε λ β έ τ α εἶναι ἡ σεרבέττα (serviette).

Ἄριθ. 20. ἄ ρ α δ ι κ ἔ ς = τῆς ἀράδας, καθημερινές, κοινές, ἄνευ πολυτελείας τινός.

Ἄριθ. 24. Τ σ ε β ρ ἔ ς εἶναι ἐπιμήκης πλατεῖα ταινία (μπάντα) κεντητὴ εἰς τὰς στενὰς πλευρὰς πρὸς περιδέσειν τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαιμοῦ, τῆς ὀσφύος, ὅπότε τὰ κεντήματα κρεμάμενα εἶναι ὁρατά.

Ἄριθ. 26. Π ε σ χ ἰ ρ ἠ = Πεσκίρι. Πάλαι ποτὲ ἦτο βαρὺς λευκὸς κεφαλόδεσμος ἐξ ἐπιμήκους πλατείας ταινίας, ἐν χρήσει κυρίως ὑπὸ τῶν προβεβηκυῶν τὴν ἡλικίαν γυναικῶν. Ἦτο παρόμοιος μὲ (καί)σαρίκι. Ἦ ἐκ πατρὸς μάμμη μου ἐφόρει τοιοῦτον κεφαλόδεσμον, οὗ ἡ μόδα ἦτο ἐν παρόδῳ.

Ἄριθ. 27. Δὲν κατορθώνω νὰ ἐνθυμηθῶ τί ἦτο ὁ μ α χ ρ α μ ἄ ς .

Ἄριθ. 30. Κ λ ε ι δ ῶ μ α τ α εἶναι ζώνης αἱ περίτεχνοι, μεγάλοι, συρματεροὶ (filigran) συνήθως, ἐξ ἀργύρου, ἐνίοτε ἐπίχρυστοι (μαλαματοκαπνισμένοι) πόρπαι.

Ἄριθ. 30. Π λ ἄ κ ε ς ἄ σ η μ ἔ ν ι ε ς . Δὲν ἐννοῶ τὸ κόσμημα. Δια-

κοσμητικῶς μετεχειρίζοντο τοκάδες, στρογγύλας, ἀργυρᾶς πλάκας, ἐνειρομένους ἐν σειρᾷ εἰς λωρίον καὶ κοσμούσας συνήθως τὸ στῆθος, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι ὑπερβολικὴ ἢ διὰ ρουβινίων, καὶ μάλιστα χονδρῶν, διακόσμησις. Νεώτερον ἐφόρου εἰς τὸ στῆθος σειρᾶς φλωρίων, μεγάλων παλαιότερων χρυσῶν νομισμάτων διαφόρων κρατῶν.

Ἄριθ. 33. Τὸ κοινὸν στρώμα εἶναι ἐκ λινοῦ κοινοτάτου ὑφάσματος, ἕξ οὗ γίνονται καὶ οἱ συνήθεις σάκκοι. Ἐπληροῦντο συνήθως δι' ἀχύρου ἢ χόρτου. Ἄν τὸ ὑφασμα ἦτο βαμβακερὸν καὶ πεπληρωμένον διὰ βάμβακος, ἦτο τοῦτο σελτές.

Ἄριθ. 34. Πάπλωμα = τὸ ἐφάπλωμα. Γίνεται ἐκ διπλουμένου ὑφάσματος, περιέχοντος βάμβακα εἰς κανονικὸν μικρότερον ἢ ὁ σελτές πάχος, διατηρούμενον εἰς τὸ ἀρχικὸν πάχος του διὰ διασταυρουμένων διαμπερῶν ραφῶν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ἄριθ. 35. Βελέντζες. Ἡ βελέντσα (Valencia), ἀλλαχοῦ λέγεται γιάμπολη (Ἰάμπολις - πρβλ. λαχούρι, δαμάσκο, σταμπόλι, σιάμ κλπ.) εἶναι μαλλίνη χονδρὴ, ὑφαινομένη κατ' οἶκον εἰς στενὰς λωρίδας συρραπτομένης ἔπειτα, διὰ νὰ ἀποτελέσουν νυκτερινὸν σκέπασμα θερμὸν χειμέριον. Τὸ ὄνομα ἔρχεται ἐκ τοῦ τόπου τῆς παλαιᾶς ποτε κατασκευῆς των. Βαμβακερά τινα λεπτά ὑφάσματα σήμερον λέγονται τσίτι - τσίτια ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἐντύπου ποτὲ city, δηλοῦντος τὴν λονδίνιον προέλευσίν των.

Ἄριθ. 36. Κηλήμι εἶναι, νομίζω, τουρκικὸν ὄνομα τῶν ποικίλων ταπήτων, οἵτινες ὑφαίνονται πολύχρωμοι κατ' οἶκον εἰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας μὲ στημόνι βαμβακερὸν καὶ ὑφάδια μάλλινα.

Ἄριθ. 37. Μπασμάς εἶναι κοινόν, σχετικῶς χονδρὸν, βαμβακερὸν ὑφασμα, δι' οὗ ἔκαμνον καὶ ἀντεριά.

Ἄριθ. 38. Λεγκέρια εἶναι πινάκια (πιάττα) χαλκᾶ, γανωμένα, ἐπιτραπέζια.

Ἄριθ. 39. Ἀπλάδες = πιατέλες ὁμοίως κατασκευῆς. Ζῆ καὶ σήμερον ἢ λέξις πανταχοῦ τοῦ βορρᾶ.

Ἄριθ. 40. Λεγένι = λεκάνη. Τοῦτο ἔφερε καὶ «καπάκι» διὰ τὸ κεντρικὸν κοῖλον μέρος τῆς λεκάνης. Τὸ ἔλασμα τοῦ καπακίου ἀνυψοῦτο ἀπὸ τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἦτο διάτρητον ἐν δὲ τῷ κέντρῳ ἔφερεν ἐπίσης διάτρητον ἀνοικτὴν θέσιν μὲ περιχέλωμα διὰ τὸν σάπωνα. Τὸ διάτρητον κάλυμμα τῆς λεκάνης ὀνομάζεται ἐδῶ κ α φ ά σ ι (τουρκ.). Ἐν χρήσει μετὰ τοῦ λεγενοῦ ἦτο τὸ ἰμπρίκι (τουρκ.) = ὑδροχόη (μεγέθους οἰνοχόης), ἔχουσα κοιλίαν καὶ λαιμὸν καὶ στόμιον ἐκ τοῦ ὤμου τῆς ἐκφύεται σωλὴν στενὸς ἀνίων ἀλλὰ καμπυλούμενος πρὸς τὰ ἔξω, ὥστε, ὅτε ἔκλινε πρὸς ἐκεῖ τὸ ὄλον ἰμπρίκι, ἐχύνετο ἐκ τῆς προχοῆς τοῦ σωληνοειδοῦς στομίου τὸ ὕδωρ. Τὸ λεγένι διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὸ ἰμπρίκι διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς προσεκομίζοντο ὑπὸ τινος συνήθως γυναικὸς ἢ νέας πρὸ τοῦ γεύμα-

τος ἔμπροσθεν ἐκάστου δαιτυμόνος, ὅστις λαμβάνων τὸν σάπωνα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καπακίου τῆς προκειμένης λεκάνης, δηλ. ἀπὸ τὴν θέσιν μὲ περιχείλωμα, ἐν ἣ ἦτο ὁ σάπων, ἔπλυνεν ἐπὶ τοῦ καφασίου τὰς χεῖράς του διὰ τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἔχυνε τῇ δεξιᾷ διὰ τοῦ καμπύλου σωλήνος ἢ κομίσασα τὴν λεκάνην. Τὸ ἀπόπλυμα ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ διατρήτου καφασίου καὶ ἐξηφανίζετο ὑπ' αὐτὸ ἐν τῇ λεκάνῃ. Εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐκρέματο τὸ προσόψιον (πετσέτα), δι' οὗ ἀπεμάσσετο (ἐσκουπίζετο) ὁ πλυθείς.

Ἀριθ. 43. Λιβάδι τῆς πιγιοβὰς (:). Ὁ πενθερὸς θὰ εἶχε πλείονα λιβάδια καὶ ὀρίζεται ποῖον λιβάδι δίδει. Τὸ ὄνομα ἢ εἶναι τοποθεσίας ὄνομα ἢ δηλοῦται διὰ τοῦ ὀνόματος γυναικὸς τινος, κατόχου πρότερον τοῦ λιβαδίου. Ἐπειδὴ συνηθίζετο ἄλλοτε νὰ λέγηται ἢ σύζυγος τοῦ Γιάννη ὄχι Γιάννενα ἢ Γιάννινα ἀλλὰ Γιαννοβιά καὶ ὁμοίως Γεωργοβιά, Μαρκοβιά. (ἀλλ' ὄχι Ἀντωνοβιά, Δημητροβιά). Ἡ κατάληξις σλαβική. Δηλοῦται ἢ σύζυγος: Πείου τινός.

Ἀριθ. 44. Ἀμπέλι ἢ φυτεία. Εἶχε λοιπὸν καὶ πλείονα ἀμπέλια, διὸ δηλοῖ, ὅτι δίδει ἐκεῖνο, ὅπερ ἦτο φυτεία = νεόφυτον ἀμπέλι.

Ὁ ἐπίλογος τοῦ προικοσυμφώνου « Ταῦτα οὗ πάντα » κλπ. εἶναι ἰδιόχειρος γραφὴ τοῦ ὑπογράφοντος πατρὸς Δημ. Χατζηκωνσταντίνου, ἥτις διαφέρει ἀπὸ τῆς τοῦ λοιποῦ σώματος τοῦ προικοσυμφώνου. Ὁ Χατζηκωνσταντίνου ἦτο γραμματικὸς ποτε τοῦ Μουχτὰρ πασᾶ.¹ Ἐτηρήθη ἢ ὀρθογραφία τοῦ ἐγγράφου.

Α. Δ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΛΟΣ

¹ Ἡπειρωτ. Χρονικά τόμ. 13 (1938) σ. 37.